

Ο ΦΙΛΟΣ
Τ Η Σ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ.
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.
ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΤΕΥΧΟΣ Θ'. ΖΑΚΥΝΘΟΣ 1858. ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ.

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

Ἡ ἐξάπλωσις καὶ διάδοσις τῆς παιδείας εἰς τὸ γένος μας, ἔγραψαν ποτὲ πρὸς τοὺς Χίους ὁ Κοραΐς, δὲν ὁμοιάζει τὴν κατάστασιν τῆς δεκάτης πέμπτῃς ἑκατοταετηρίδος ὅποῦται ἤρχισαν οἱ Εὐρωπαῖοι νὰ φωτίζονται. Αὐτοὶ ἐχρειάσθησαν 350 χρόνους, διὰ νὰ κατάρτησωσιν ὅπου ἔφθασαν τὴν σήμερον. κτ.λ. Τὸν λόγον τοῦτον τοῦ ἀειμνήστου Κοραΐ ἐπενθυμίζοντες εἰς τὴν Νεολαίαν μας διὰ τοῦ μικροῦ μας τούτου Περιοδικοῦ, φρονοῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡμεῖς σήμερον εἴμεθα ἀσυγκρίτως εἰς καλλιτέραν κατάστασιν τῶν τότε Εὐρωπαίων. Ἐκεῖνοι ἐμαθήτευσαν εἰς τοὺς προγόνους μας μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ λάβουν τελειοποιημένας ἐπιστήμας, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀπέτυχον, καθότι τὸ ἔθνος ἡμῶν τότε ἦτον εἰς τὴν δυσυχίαν του· ἡμεῖς δὲ σήμερον εὐρίσκομεν τελειοποιημένα τὰ πάντα σχεδὸν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, καὶ ὅπου ἀπλώσωμεν τὴν χεῖρά μας, εὐρίσκομεν λαβὴν ἀκλόνητον. Μὲ θάρρος λοιπὸν μεταφέρνεται, ὧ ἐπιμελεῖς νέοι, ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς Εὐρώπῃς εἰς τὸ γένος ἡμῶν, ἵνα ἀναπληρωθοῦν τὰ κενὰ αὐτοῦ· ἅς βαλθῆ κατὰ μέρος πᾶσα φιλαυτία, εἰς ὅσους γεννᾶται ὁ στοχασμὸς συντάξεως πρωτοτύπων, διότι λέγει ὁ μνησθεὶς Πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, «ἅς ἀφήσωμεν τὰς ἰδέας τῆς κεφαλῆς ἡμῶν νὰ ὀριμάσῃσι μὲ πλειοτέραν σκέψιν καὶ σπουδῆν, καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ μετακινῶμεν εἰς τοῦ ἔθνους μας τὰς κεφαλὰς τὰς ὀριμασμένας ἰδέας τῶν φωτισμένων ἐθνῶν.» Ἀκολουθῶντες δὲ τὴν συμβουλὴν ταύτην, δύο ἐνταυτῷ καλὰ θέλει ἀπολαύσωμεν ἐκ τῆς τοιαύτης μεθόδου· οὔσα ἢ ὕλη ἔτοιμος, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ἄλλο εἰμὴ νὰ ἐκλέξῃ, καὶ τὴν ἐκλογὴν του νὰ τὴν

μεταφράση, οἱ δὲ καταγινόμενοι εἰς τοῦτο θέλουν ἀπολαύση πλουτισμὸν ἰδεῶν, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου νὰ μὴν ἔχωμεν πλέον χρεῖαν μετακένωσης. Εἰς ὀλίγα λόγια, ἡ Ἐφημερίς αὕτη διὰ ἡμᾶς πρέπει νὰ ἦναι ἀληθῆς ἀνθολογία καὶ μετακένωσις τῶν ἀποκτηθέντων ἀπὸ τὰ φωτισμένα γένη καλῶν ὅπου ἀφθονοῦν ἀφ' ὅλα τὰ εἶδη.

Ἀφοῦ ἡ Ἐφημερίς μας αὕτη μὲ νηπιακὴν μορφήν ἐπρόβαλεν, καὶ βαθμηδὸν ἀναπτύσσεται, οὕτω ὅλα τὰ ἀναφερόμενα εἰς αὐτὴν ἄς μὴ μεταβάλλουν πορείαν. Τὴν καλὴν μας ταύτην θέλῃσιν ἄς τὴν διατηρήσωμεν ἀκλόνητον, ἄς τρέξωμεν θάρραλέως κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ πολυτείου καὶ πολυμαθοῦς ἑρμηνευτοῦ μας Κοραῆ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναφέροντες δοξαζόμεθα καὶ μεγαλυνόμεθα.

Λέγοντες δὲ ταῦτα σκοπὸν δὲν ἔχομεν νὰ ἀποκλείσωμεν παντάπασι ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα μας τὰ πρωτότυπα. Ὅστις δὲ καταγίνει καὶ ἐξεργασθῆ διατριβὴν τινα, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσῃ αὐτὴν εἰς ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη λογικῶς, ἢ ἂν κρίνῃ εὐλογον ἄς συσκευθῆ αὐτὴν καὶ μὲ ἐπιστήμιον τινα φίλον του, καὶ ἀφοῦ ἐγκριθῆ, ἄς τὴν υποβάλῃ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εἰς τὸ ἐξῆς θέλει βοηθηθῆ καὶ τὸ ἔργον του βελτιωθῆ. Λέγει ὁ αὐτὸς Κοραῆς (καὶ τοῦτο ἀναφέρονται πρὸς γινῶσιν ἡμῶν.) *Αἱ ἐκδόσεις μου δὲν εἰσὶν ἄλλο ἢ νὰ μοῦ γερνήσῃσι καὶ ἐχθροῦς, ὀλίγοις τινὰς σχολαστικὸς ἐνωμένους μὲ ὄχι πολλοὺς τοῦ Ἱερατικοῦ Τάγματος, οἱ ὅποιοι μὲ κατεπολέμησαν ἀγρῶς, ὡς κενότομον ὄχι μόνον εἰς τὰ περὶ παιδείας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν μου τὴν θρησκείαν.* Ἀρχαλὰ ἡ Πρόνοια ἥτις κυβερνᾷ τὰ πάντα, καὶ ἡ ὅποια βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους ἀδιακρίτως, διακρίνει τὰς ῥοεράς δεήσεις τῶν ἀδικουμένων ἀπὸ τὰς θριαμβικὰς δοξολογίας τῶν ἀδικούντων. Ὅταν λοιπὸν οἱ πησαυροὶ τοὺς ὁποίους ὁ αἰδῆμος εἰς ἡμᾶς ἄφησε, ἐγέννησαν ἐχθροῦς, τί πρὸς αὐτὸν ἂν αἰ ἀσυγκρίτως κατώτεραι ἐργασίαι ἡμῶν ἀπαντοῦν τὸ αὐτό; Ἡ ἐκδοσις τῆς μικρᾶς μας ταύτης Ἐφημερίδος, μακρὰν ἀπὸ πᾶσαν κενοδοξίαν καὶ φιλοκέρδειαν, ἐξέρχεται ταπεινῶς καὶ μὲ βῆμα νηπιακόν, καθότι ὁσάκις τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν δυνάμιν του, δίδουν χρηστάς ἐλπίδας ὅτι θέλουν καὶ μεγαλώσει τὴν πορείαν μας ταύτην ἄς τρέχωμεν, καὶ ὡς ἀγνὴ καὶ μεμακρυσμένη ἀπὸ σκοποῦς πονηροῦς, θέλει ἔχει τὴν προσασίαν τῆς υπερτάτης ἐκείνης δυνάμεως ἥτις ὡς ἀγαθὴ προσατεῦει πᾶσαν ἀγαθοεργίαν. Ἡ ἐκλογὴ τῆς ὕλης τὴν ὁποίαν ἀποφασίσωμεν νὰ μεταφράσωμεν, ἄς γίνεταί ὡς ἔγινε μέχρι τοῦδε, δηλαδὴ ἠθικὴ, διδακτικὴ, τερπνὴ, ἢ δὲ γλῶσσα καταληπτικὴ, ἀρμοδίᾳ διὰ νὰ ἀναγινώσκηται ἀπὸ τὴν ἀσθενεστέραν τάξιν διὰ τὴν ὁποίαν καὶ κοπιᾶζομεν, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

Α.

ΔΑΒΙΔ Ο ΚΥΝΗΓΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

§ Α.

Μόλις εἶχε χαράξει ἡ αὐγὴ καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ μικροῦ χωρίου φραγκλίνου, εἰς τὸν Μισουρὶ (*) ἦτον ἀσχομένοι καὶ ἐτοιμάζοντο διὰ ταῖς ἐργασίας τῆς ἡμέρας. Παντοῦ ἔβλεπες τὰ σημεῖα τῆς μεθοδικῆς καὶ ἐνεργητικῆς βιομηχανίας, ἡ ὅποια εἶναι εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς τῆς δύσης τὸ ἀποτέλεσμα τόσο τοῦ χαρακτήρος καθὼς καὶ τῆς ἀνατροφῆς τους. Οἱ ἐργάταις μὲ τὰ ἐργαλεῖα εἰς τοὺς ἄμους ἐπήγαιναν εἰς τὰ ἐργοστάσια, οἱ πραγματευτάδες ἀνοίγαν τὰ ἐργαστήρια τους, καὶ ἡ γυναῖκες ἀρχίζαν νὰ καθαρίζουν τὰ παράβυρα καὶ νὰ σαρώνουν τὰ κατώφλια.

Ἀνάμεσα εἰς ἐτούτη τὴ γενικὴ κίνησι δύο νέοι, ἕως εἰκοσιτέσσερων χρονῶν τὴν ἡλικίαν, ἐστέκονταν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κυριώτερου δρόμου ὀρθοὶ καὶ ἀνεργοί. Ὁ μεγαλύτερος εἰς τὸ ἀνάστημα, τοῦ ὁποίου τὰ ξεσηκωμένα φορέματα, τὰ παλιοποδήματα καὶ τὰ ξεπλεμμένα μαλλιά, ἔδειχναν τὴν ὀκνηρίαν καὶ ἀκαταστασίαν, ἦτον ἀκουμδισμένος εἰς τὸν τοῖχον ἐνὸς σπιτιοῦ ἔχοντας ὀπίσω τὰ χεῖρῃ, τὸ στόμα του μισοχασιμμένο, καὶ μὲ τὰ μισοκλεισμένα μάτια του ἐκύτταζε τὸν σύντροφόν του. Ἐτούτος ὁ δεύτερος, κοντότερος, ἀλλὰ εὐρωστος, εἶχε τὸ χρῶμα μελαχρινὸ, τὸ μάτι ζωηρὸ, καὶ τὸ φέριμο γεμάτο ἀπὸ ἐνέργεια. Ἐφοροῦσε ἐπενδύτη πράσινον, μακρεῖαις περικνημίδεις δερμάτινας, διὰ ἐπανωφῆρι εἶχε ἓνα σκέπασμα μάλλινο, καὶ ἐβαστοῦσε τὸ τουφεκί κρεμασμένο εἰς τὸν ὤμὸν του. Ὁ Δαβὶδ Ῥαμφεῖς (οὕτως ὀνομαζότου) εἶχε καταγραφθῆ εἰς μία συντροφία κυνηγῶν τῶν καστόρων, οἱ ὅποιοι ἐμελλαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ συμαζοθῶν εἰς τὸ φρούριον Ὀζᾶγ, κείμενον εἰς ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ Κόνζα, διὰ νὰ ταξειδεύσουν ἐπειτα πρὸς τὰ λιβάδη βουνά.

Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὴν διήγησίν μας, πρέπει νὰ δώσωμεν μερικαῖς πληροφορίας περὶ τούτων τῶν ἐκστρατειῶν, καὶ τοῦ κυνηγιοῦ ὅπου εἶναι ὁ σκοπὸς τους. Ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν καστόρων ὅπου εὐρίσκεται εἰς τὰ ποτάμια ὅπου χύνονται μέσα εἰς τὸν Μισουρὶ, ἐπροξένησαν εἰς τὰ δυτικὰ μέρη μεγαλότατο ἐμπόριο γουνερικῶν, εἰς τὸ ὅποῖον πολλαῖς ἐκατοστάδαις Εὐρωπαίων καὶ Ἰνδιάνων ἐνασχολοῦνται. Ἐτούτοι οἱ κυνηγοί, οἱ ὅποιοι ὀνομαζόνται παγιδευτάδες ἐξ αἰτίας τῶν παγίδων ὅπου στένουν διὰ νὰ πιάνουν τὰ καστόρια, ἀναχωροῦν κάθε χρόνον ἀπὸ τὴν πλεῖο σιμοτινὴν εἰς τὰ σύνορα

(*) Ποταμὸς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

ἐπαρχίαν, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν ἀρχηγόν, διορισμένον ἀπὸ ταῖς ἐταιρίαις τῶν γουνερικῶν, καὶ δικαίοντες ἀπέρανταις πεδιάδαῖς προχωροῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ λιθώδη ὄρη. Ὁ Δαβὶδ λοιπὸν ἐνώθη εἰς μίαν ἀπὸ ἐτούταις ταῖς συνοδίαις μὲ μέγαν θραυμασμὸν τοῦ φίλου καὶ γειτονά του Ἰωνάθαν, ὁ ὁποῖος ἐξ αἰτίας τῆς ὀκνηρίας του δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὸς ἔκαμε παρόμοιαν ἀπόφασιν.

— Ἀποφάσεις λοιπὸν μὲ τὰ σωστά σου νὰ ὑποφέρῃς ταῖς κακοπάθειαις ἐτούτης τῆς ἀγριοζωῆς; ἐρώτησε παρατηρῶντας τὴν νέαν φορεσίαν τοῦ Δαβὶδ.

— Εἶμαι τέλεια ἀποφασισμένος, ἀπεκρίθη· ἐτοῦτο τὸ ἐπιχείρημα μοῦ δίνει κέρδος τὸ ὁποῖον ἄλλου δὲν ἠμπορῶ νὰ εὔρω, καὶ ἔπειτα ἀφοῦ τελειώσω τὴν ἐστρατείαν θέλει ἔχω ἐδῶ εἰς τὸν τόπο ἕνα μικρὸ ἐπάγγελμα· εἶναι πλέον καιρὸς, φίλε μου, νὰ φροντίσω νὰ ἀποκτήσω κάποια μικρὰ κατάστασι.

— Καὶ διατὶ ὅλα τούτα τὰ βάσανα; δὲν μπορεῖς τάχατες νὰ ζήσης ἥσυχά μὲ τὴν μητέρα σου;

Ὁ Δαβὶδ ἔσεισε τὸ κεφάλι του.

— Ἡ μητέρα μου, εἶπε, μὲ ἀνάστησε καὶ μὲ ἀνάθρεψε ἕως τώρα, δὲν εἶναι λοιπὸν δίκαιο νὰ κοπιᾶσω καὶ ἐγὼ διὰ τὰ γεράματά της; εἶναι ἐντροπὴ ἕνας νέος τῆς ἡλικίας μου νὰ προσμένῃ νὰ ζῆ ἀπὸ τὸν κόπον μιᾶς γυναικάς.

Ὁ Ἰωνάθαν σκόνωντας τοὺς ὤμους του—ἐγὼ δὲν ἔχω παρόμοιους στοχασμοὺς, εἶπε χασκογελῶντας. Ἡ κυρὰ Ἰεζάλ ἠμπορεῖ, ἕως ὅπου θέλει, νὰ μὲ σρέφῃ χωρὶς νὰ δουλεύω. Εἰς ἐτοῦτο δὲν θὰ ἐναντιωθῶ. Πρέπει ἕνας νὰ ᾔναι τρελὸς καθὼς εἶσαι ἐσὺ διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς ὅλους τοὺς κυνδίνους ἐτούτης τῆς ἀγριοζωῆς, εἰς καιρὸν ὅπου μία καλὴ γυναῖκα τοῦ ψαίνει τὸ ψωμί του καὶ τοῦ μπαλώνῃ τὰ ρούχά του.

— Κατὰ τὰ λόγια σου πρέπει νὰ μείνῃ ἕνας πάντοτε παιδάκι, ἀποκρίθη ὁ Ῥαμφεῖς. Ὁ δρόμος ὅπου κρατεῖς εἶναι ἀνάποδος, καὶ δὲν εἶναι καλὸ πρᾶγμα ὅταν εἶσαι νέος καὶ εὐρωστος νὰ περνᾷς τὸν καιρὸν σου εἰς τὴν ἀνάπαυσιν. Ἡ θεία σου Ἰωνάθαν μου εἶναι γερόντισσα, καθὼς καὶ ἡ μητέρα μου, καὶ τώρα εἶναι καιρὸς νὰ δουλεύῃς διὰ δύο. Ἐάν ἦσουν γνωστικὸς εἰς ἐδεχόσου ταῖς πρότασιν τοῦ Κυρίου Σαβλέτα, καὶ τώρα εἰς ἐτοιμαζόμεστε καὶ οἱ δύο νὰ ἀναχωρήσωμεν μαζὺ διὰ τὸ κυνῆγι.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ νέος σεῖοντας τὸ κεφάλι του, ἐγὼ ἀγαπᾶω νὰ εὐρίσκω ἐτοιμασμένον ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ λίγο κρέας, νὰ κοινοῦμαι εἰς τὸ κρεββάτι μου, καὶ ὅταν μοῦ κάμῃ ὄρεξι νὰ περπατῶ. Οἱ καστοροκυνῆγοί μοῦ ἐδιηγῆθησαν ταῖς κακοπάθειαις καὶ δυ-

στοχίαις ὅπου ὑποφέρουν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐγὼ τέτοια ζωὴ δὲν θέλω μῆτε νὰ τὴν βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου.

— Ἀλλὰ τί στοχάζεσαι νὰ κάμῃς;

— Ὅτι ἔκανα καὶ προτιήτερα, νὰ τρώγω ἀπὸ τὴν γαβάθα τῆς θείας μου.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα . . . εἰς ἕνα πάντοτε καιρὸς διὰ νὰ δουλεύσω.

— Μὴ τὸ πιστεύῃς Ἰωνάθαν, εὐκολώτερον εἶναι νὰ κάμῃς ἄσπρον ἕναν κοκκινόδερματο, παρὰ δουλευτὴ ἕναν ὀκνηρόν. Ὅμως. Ἄνωφελουτο εἶναι νὰ μιλῶ, ὅτι καὶ ἂν εἶπῶ χάνεται στὸν ἀέρα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσῃ. Ἐγὼ ἀναχωρῶ.

— Λοιπὸν καταβώδιο σου φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἰωνάθαν μὲ εἰρωνίαν, ὅταν γυρίσῃς νὰ μοῦ ᾔπῃς ἂν τὸ κρέας τοῦ ἀγριοβοδίου εἶναι νόστιμο καθὼς ἡ χοίρινας μπουριζόλαις.

Ὁ Δαβὶδ τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ τὸ χέρι, καὶ ἐπῆρε τὸ δρόμον τοῦ φρουρίου Ὁζάγ.

Ἀφοῦ ἐφθασεν ἐκεῖ εὗρηκε τὸν ἀρχηγὸν Σαβλέταν ἐπὶ κεφαλῆς σχεδὸν διακοσίων ἀνθρώπων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους μερικοὶ ἦταν κυνῆγοὶ ἀνεξάρτητοι, διότι συβασμένοι νὰ ἐργάζονται, μοναχὰ εἰς μίαν ὥραν τοῦ χρόνου. Εὐκολογώριζοι ἦταν ἐτούτοι ἀπὸ τὰ ἡλιοκαυμένα πρόσωπά τους καὶ ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν, παρόμοιαν μὲ ἐκεῖνην τῶν πολεμικῶν Ἰνδιάνων. Ὅλοι εἶχαν τὰ μαλλιά μακρὰ καὶ πλεγμένα μὲ δέρματα ἢ μὲ ταινίας διαφόρων χρωμάτων· ἐφοροῦσαν δερμάτινον σάκκον μακρὸν ἕως τὰ γόνατα, εἶχαν τὰ πόδια σκεπασμένα ἀπὸ περικνημίδαις στολισμέναις μὲ γαϊτάνια, φούνταις, κουδούνια καὶ ὑποδήματα κεντημένα μὲ μαργαριτάρια γιάλινα, καὶ ἕνα ἐπανωφόρι κόκκινον δεμένο μὲ μίαν ζώνην, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐκρεμόντανε τὰ πιστόλια καὶ ἡ Ἰνδιάνικη πίπα. Ὅσον διὰ τὰ ἄλογά τους, αὐτὰ ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ τσολῖδια γιάλινα ὅπου ἐσπιθοβολοῦσαν, ταινίας, φτερὰ ἀπτοῦ, καὶ σημαδεμμένα μὲ γραμμαῖς κόκκιναις ἢ ἄσπραις.

Ὁ Σαβλέτας ὅπου ἐστάθηκε ἀρχηγὸς εἰς πολλαῖς παρόμοιαις ἐκστρατείαις, εἶχε πάρει ὅλαις ταῖς ἀναγκαῖαις προφύλαξιν. Εἰς τὴν μέση ἐπερπατοῦσαν μουλάρια φορτομένα πραγματεῖαις, ἄρματα, ἐργαλεῖα, μπαροῦτι καὶ ζωοτροφίαις. Αὐξήσε δὲ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς συνοδοιορίας διὰ τὸ νὰ ἐνώθησαν καὶ μερικοὶ Ἰνδιάνοι καὶ μέτιδες τῆς Δελαθόρας, ξακουσμένοι διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά τους εἰς τὸ κυνῆγι. Τέλος πάντων ὁ ἀρχηγὸς ἔδωσε τὸ σημάδι τοῦ μυσουμοῦ.

Ταῖς πρώταις ἡμέραις τῆς ὀδοιορίας ἀπάντησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰ σύνορα, διεσπαρμένα ὑποστατικά, ὡσάν νὰ ἦτανε τόσαις προφυ-

λακαῖς τοῦ πολιτισμοῦ. Διαβαίνοντες ἀπὸ ἐκείναις ταῖς διασκορπισμέναις κατοικίαις, οἱ κυνηγοὶ δὲν ἔλειψαν νὰ ἀλλαλάζουν τὸν πολεμικὸν ἦχον τῶν Ἰνδιάνων, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ κάτοικοι ἀποκρινόντανε μὲ ἄλλον παρόμοιον, καὶ μὲ εὐχαῖς διὰ τὸ εὐτυχισμένο ταξίδι. Ἀλλὰ ὀγλήγωρα ἔχασαν καὶ τὴν παραμικρὴν καλύβαν, καὶ ἡ ἔρημος ἐφανερώθη ἔμπρὸς εἰς αὐτοὺς μὲ τὴν μεγάλην τῆς ἡσυχίας, μὲ τοὺς κρυμμένους κινδύνους τῆς καὶ ἀναρίθμηταις δυσκολίαις. Ἔως ἐτότες ἡ πολυθόρυβη χαρὰ εἶχε ἐμποδίσαι κάθε συνομιλία, ἀλλὰ ἀφοῦ ἡ δυσκολία ἐφεραν τὴν ἡσυχίαν ὡς καὶ εἰς τοὺς πλέον φιλοταράχους, ὁ Δαβὶδ ἐφρόντισε νὰ λάβῃ πληροφορίας διὰ τὰ καλὰ καὶ κακὰ ὁποῦ ἡ ἔρημος ἔχει. Ἐπῆγε λοιπὸν σιμὰ εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς γεροντότερους ὀνομαζόμενον Πέτρον, τὸν ὁποῖον ἄκουσε νὰ ἐπαινῆ καὶ ὁ ἴδιος ἀρχηγὸς διὰ ταῖς γνώσεις ὁποῦ εἶχε ἀποκτήσει εἰς παρόμοιαις ἐκστρατεῖαις, περιμένοντας τὴν περίσασιν διὰ νὰ ἀνοίξῃ συνομιλία μὲ αὐτόν. Ἐξ ἐναντίας ὅμως, ἐτοῦτος τοῦ τὴν ἐπρόσφερε, ἐπειδὴ γυρίζοντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος ὁποῦ ὁ Δαβὶδ ἐρχότου, καὶ ἀκουμβήσας εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ἀλόγου του, εἶπε μὲ χαμόγελο·

— Δοιπὸν παλικάρι μου τί λέγεις τώρα, ποῦ ἀποχαιρετήσαμεν τοὺς ζυγγοφάγους, διὰ ἐτούτην τὴν πεδιάδα ὁποῦ ἐξαπλύνεται ἄν ἕνα πράσινο πεῦκι.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτα διὰ ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν γνωρίζω, ἀποκρίθηκε ὁ Βαμψέις.

Ἄν Πέτρος ἐχαμογέλασε.

— Ἄν ἦτον ὅλοι γνωστικοὶ ὡσὰν ἐσένα δὲν ἤθελε ἀσπρογαλιάζουνε τόσα κόκκαλα, εἰς τὴν ἔρημο. Ἀλλὰ κάθε χρόνο μπεσούν ἀπὸ τὰ καταστήματα καμπόσαις ἐκατοστάδαις τρελῶν οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἐδῶ στοχαζόμενοι ὡσὰν νὰ εἶχαν νὰ ὑπάγουν μὲ τὸ ταχύπλοο εἰς τὴν νέαν Γιόρκην, καὶ ὅταν ἀναφέρνεις εἰς αὐτοὺς τὸ Σιδ-Κι-Λι ἢ τὴν κόλασιν τοῦ Κολέρ νομίζουν ὅτι τοὺς ὁμιλεῖς διὰ κἀνένα ξενοδοχεῖο. Ἡ ἔρημος παιδί μου, καθὼς βλέπεις, ὁμοιάζει μὲ τὴν θάλασσαν, ὁποῦ διὰ νὰ ταξειδεύσῃς πρέπει νὰ ξεύρῃς νὰ γυρίσῃς τὰ πανιὰ κατὰ τὸν ἀέρα ὁποῦ φυσάει καὶ νὰ κρατῆς καλὰ τὸ τιμόνι.

— Ἐλπίζω ὅμως ὅτι οἱ γέροντες θὰ λάβουν τὸν κόπο νὰ μοῦ μάθουν ἐτούτην τὴν τέχνην, ἐπαρτήρησε ὁ Δαβὶδ.

— Ἄν ἐσὲν ὁ Θεὸς παιδί μου, εἶπε ὁ γέρο κυνηγὸς, ἐτοῦτο θὰ γένη. Εἶσαι βλέπω νέος μὲ ρόχασιν. Ἐγὼ ἐτοῦτο τὸ ἐκατάλαβαν πρὶν ἀρχινήσωμεν τὸ ταξίδι, ὅταν σὲ εἶδα νὰ προσέχῃς τὰ ροῦχά σου, ἐνῶ ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι τὰ μπαλώνανε πρὶν ἀκόμη νὰ ξεκινήσωμεν. Εἰς τὸν κυνηγὸ ἀξίζει περισσότερο τὸ ἀλόγῳ του παρὰ ὁ φίλος του,

αὐτὸ εἶναι ἡ μοναχὴ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ προφυλάττῃ καθὼς καὶ τὴν μπαρούτι του. Μὲ τοῦτο κυνηγᾷ τὰ βουβάλια, μὲ τοῦτο μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ἀφ' τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του, ἐπειδὴ, πρέπει νὰ ξεύρῃς ὅτι ἡ πεδιάδες καὶ τὰ βουνα ὁποῦ θὰ περάσωμεν εἶναι γεμάτα ἀπὸ Ἰνδιάνους, οἱ ὁποῖοι στοχαζονται, ὅτι ἀρπάζομεν τοὺς τόπους τους, καὶ διὰ τοῦτο μᾶς μεταχειρίζονται καθὼς τυχαῖναι.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ φοβόμεστε παρόμοια ὅλαις ταῖς φυλαῖς; ἐρώτησε ὁ Δαβὶδ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ παγιδευτὴς. Οἱ Μαυρόποδαις, οἱ Κοράκοι, οἱ Χοντρόκοιλοι εἶναι, νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, οἱ μοναχοὶ τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ φοβόμεστε, οἱ δὲ Τρουπομύτηδαις, οἱ Πλατοκέφαλοι, οἱ Βενέκοι καὶ Σουσουνιδαις εἶναι ἐχθροὶ τους καὶ διὰ τοῦτο εἶναι σύμμαχοί μας, ἀλλ' ὁ καλῆτερος ἀπὸ τοὺς φίλους σου τοὺς Ἰνδιάνους σοῦ κλέφτει τὸ ἀλόγο καὶ σὲ ἀφίνει νὰ πεθάνῃς τῆς πείνας ἐπάνω εἰς ἕνα βράχο. Ἔχει λοιπὸν τὰ μάτια σου ἀνοιχτὰ καὶ τὸ χέρι σὴ καρβίνα σου.

Ἡ συντροφία τοῦ ἀρχηγοῦ Σαβλέτα ἐτράβιξε τὸν δρόμον τῆς κατὰ τὰ παραπόταμα τοῦ Νεθράσκα, περνώντας πότε ἀνάμεσα εἰς εὐρύχωραις πεδιάδαις σπαρμέναις ἀπὸ λογκαράκια ἐτιῶν καὶ μπαμπακιῶν, καὶ πότε ἀνάμεσα εἰς λαγκαθίαις στεναῖς περικυκλωμέναις ἀπὸ ἀναρίθμητους πεύκους ὁποῦ ἐσκέπαζαν τὰ ὄρη. Ἡ ἄσχαχτα ἢ τὸ μακροκέρατο γίδι καὶ τὸ πυκνόμαλλο πρόβατο, προβαίνοντας κάποτε κάποτε ἀπὸ τὰ χαμηλότερα κορφοβούνια ἐκυττάζανε τὴν καρβίνα, ἀλλὰ γλήγωρα ἐκρυβόντανε μόλις ἄκουαν τὸν παραμικρὸ κτύπο. Τέλος πάντων ὁ κατήφορος τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ ἀνάγκασε τοὺς κυνηγοὺς νὰ παρατήσουν τὸ ῥεῦμα διὰ νὰ εἰσχωρήσουν βαθύτερα εἰς τὴν σερεάν. Ἐτσι περπατοῦντες ἔφθασαν εἰς μίαν μεγάλην πεδιάδα ὁποῦ δὲν ὑπῆρχε μῆτε ἕνα χορτάρι, καὶ ἡ γῆ ἐφανότου ὅτι ὀλίγο προτῆτερα ἀναποδογύρισε ἀπὸ τρομερὸν σεισμόν. Ἐκεῖ ἔβλεπες ἐπάνω εἰς ἕνα κοκκινωπὸ ἔδαφος σκορπισμένα βουνα ἄμμόπετρας ξεριζομένα ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς, καὶ κάθε σιγμὴ ὁ δρόμος νὰ φράζεται ἀπὸ βράχους καὶ γρημημούς. Ἐχρειάζότου ν' ἀνοίγουν μονοπάτια, νὰ ξεφορτόνουν ἢ νὰ ματαφορτόνουν τὰ μουλάρια, νὰ κάμνουν μακρυνούς γύρους χωρὶς νὰ ἡξέυρουν ποῦ πηγαίνουν, ἢ ἔπειτα νὰ ξαναγυρίσουν ὀπίσω, ἐπειδὴ εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους δὲν ξανοίγεται κἀνένας δρόμος. Οἱ γέροντες κυνηγοὶ ταξειδεύουν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὀδηγούμενοι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χρόνου, τὴν δύναμιν τῆς συντροφίας, τὸ διάστημα ὁποῦ τοὺς χωρίζει ἀπὸ ταῖς κατοικίαις τῶν Κοκκινωπρωσῶπων, καὶ σπανίως ἀπερνούν δύο φορὰς τὴν ἰδίαν τοποθεσίαν,

διότι δύσκολον είναι νὰ ξαναυρίσκουν τὸν ἴδιον δρόμον, καθὼς τὸ καράβι νὰ ξαναύρη τὴν γραμμὴν ὅπου ἐχάραξε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πελάγου. Ἀρκετὸ ἦταν εἰς αὐτοὺς νὰ γνωρίζουν μόνον τὰ ποτάμια, ταῖς ράχαις, καὶ κάποιαις λαγκαδίαις, εἰς ταῖς ὁποίαις ἦτον προσδιορισμένο νὰ συναπαντοῦνται καὶ νὰ σταματίζουσε. Ὁ Σαβλίτας ὠδήγησε τὴν συντροφία πρὸς τὰ λιθώδη βουνὰ μὴ γνωρίζοντα ἄλλο, παρὰ ὅτι ἐποῦτα εὐρίσκονται εἰς τὸ μέρος τῆς δύσης, τὸ δὲ ἐπίλοιπον ἐκρεμότου ἀπὸ τὴν ὀξυδέρεια καὶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν τύχην.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙ «ΚΑΣΤΟΥ».

Διελάθωμεν ἐν τῷ παρόντι συγγραμμάτι (α) πρὸ δύο μνηῶν, περὶ τοῦ Νησιδίου ὃ «Κάλαμος» ἐπονομαζομένου. Ἐπειδὴ ὅμως ὀμιλήσαμεν περὶ Καλάμου κρίνωμεν ἐπάναγκες νὰ εἴπομεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ Καστοῦ, διότι ὃ τε Κάλαμος καὶ Καστὸς εἰσὶ δύο νησίδια πολὺ πλησίον τὸ ἐν τοῦ ἄλλου. Ὁ Κάλαμος ὅμως εἶναι πολὺ πλέον ἀξιοσημείωτος, καὶ περισσότερον κατοικημένος, καὶ εἰς τὴν Ἰσφορίαν θυμαστέτερος, ἐνῶ ὃ Καστὸς κατέχει τὰ δευτερεῖα· ἄρα, πρέπει νὰ εἴπομεν καὶ πολὺ ὀλιγώτερα περὶ τοῦ τελευταίου τούτου.

Ἡ νῆσος Καστὸς κεῖται (ὡς προῦλέχθη) πλησίον τῆς Καλάμου πρὸς τὸ τῆς Ἰθάκης μέρος, μικροτέρα οὔσα τῆς νήσου Καλάμου καὶ κατοικημένη πλέον ἀπὸ 400 ἀνθρώπους, καταγομένους ἐκ τῶν τῆς Ἰθάκης οἰκογενειῶν. Ἐκ τῆς τῶν Καραβία, ὃ Γιαννοῦτζος, ἐκ τῆς τῶν Φερρεντίων, ὃ Λουράντος, Ῥεμαντᾶς κτλ. Ἀκολούθως δὲ ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων, ἕτεροι φυγάδες ἐκ τῆς Ἀκαρνανίας μετόφησαν καὶ εἰς Καστὸν καὶ εἰς Κάλαμον. Ἡ νῆσος εἶναι καὶ αὐτὴ καρποφόρος, καὶ παράγει ἔλαιον, κριθάριον, σιτάριον, λινόσπορον κτλ. ἔχει καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐκκλησίαν, πλησίον εἰς ἣν εἶναι καὶ εἰς ἀνεμώμυλος. Ὁ Καστὸς μετὰ τοῦ Καλάμου ἐδίκαζον τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν εἰς Λευκάδα (β) διότι ἡ Ἰθάκη δὲν εἶχεν ἀρχιερέα καὶ ἔπρεπε νὰ πηγαίνωσιν ἐν Κεφαλληνία, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἀπαντῶσι μετακομιστικὰ ἔξοδα ὑπήγαινον εἰς Λευκάδα. Τὰς κοσμικὰς ὅμως ὑποθέσεις ἔπραττον ἐν Ἰθάκῃ. Κατὰ τὰ 1788 ἡ Κυβέρνησις διόρισεν ἐν Καστῷ καὶ ἕνα εἰρηνοδίκην διὰ νὰ δικάζῃ τὰς μικροῦ λόγου ὑποθέσεις τῶν Καστωτῶν. Ὁ ἐκτακτὸς τῆς Λευκάδος προβλεπτῆς ἐλάμβανε τ' ἀναγκαῖα μέτρα διὰ νὰ μὴ δίδωσι οἱ Καστωῖται ἄσυλον εἰς τοὺς πρόσφυγας Ἑλληνας, καὶ τοῦτο διότι, ὡς προείπομεν ἐν τῇ τοῦ Καλάμου ἱστορίᾳ, ἐφοβείτο μήπως οἱ Ὀθωμανοὶ εἰσβάλωσιν εἰς τὸν Καστὸν Κάλαμον καὶ Λευκάδα.

Ὁ Δαλλαδέτσιμας ἐλάμβανε καὶ τὰ εἰσοδήματα τοῦ Καστοῦ μαζῇ μετὰ τοῦ Καλάμου. Οὐδὲν περισσότερον ἔχομεν νὰ εἴπομεν περὶ Καστοῦ.

Ἀηξούριον Κεφαλληνίας. Τῆ 10 Ὀκτωβρίου 1858. Ε. Ε. Ἀηξούριος Λεβαθινόπουλος.

(α) Τόμος Β'. Φυλλάδιον Ζ'. (β) Τὰς ἐκκλησιαστικὰς μόνον.

ΟΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΤΥΦΛΟΙ, Ἡ ΤΑ ΔΗΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑΔΙΡ-ΚΟΥΛΙ.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΑΡΑΒΙΚΗ.

(Συνεῖχαι· ἕρα Τεύχος Γ'. Σελίδα 42).

Μετ' ὀδοπορίαν εἰς τὴν Μέκκαν καὶ Μεδίαν, ὃ Ναδὶρ-Κουλί, κατὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ Μελεβελί, ἔφθασεν εἰς τὴν Ἰσπαχάν. Ἀκολουθῶν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τιεσδερούδ, ἔφθασεν εἰς τὸ προάστειον τοῦ Διούλφα. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἐξέλθει ἐκ δύο ὀρῶν. Ὁ Ναδὶρ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ λόφου θεωρῶν μετὰ θαυμασμοῦ τὰ περίχωρα. Ἀφ' ἐνὸς μέρους, τὴν πεδιάδα μετὰ τὰς χιλίας τῆς πεντακοσίας κώμας, τοὺς σωληνάς τῆς, τὰ ὑδραγωγεία τῆς περικλειώμενα ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς πρασινάδος· ἀφ' ἐτέρου τὴν Ἰσπαχάν, τὰ διακόσια αὐτῆς τζαμιά, τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας τῆς ξενοδοχεῖα τῶν Καραβάνων, καὶ παλάτια. Τὴν Ἰσπαχάν τὴν θαυμάσιον ἐκείνην πόλιν, περὶ τῆς ὁποίας οἱ Πέρσαι δικαίως λέγουσι *Ispahan nesfidjehan!* Ἡ Ἰσπαχάν εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου!

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς προσευχὰς τοῦ ὃ Ναδὶρ-Κουλί, κατέβη εἰς τὸ προάστειον καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ πέρασμα τῆς γεφύρας Ἀλαβαρδικάν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ περάσματος εἶδεν ἕνα εὐμορφον λευκογένειον γέροντα, καθήμενον ἐπὶ τῶν πτερνῶν του ὡς ψυμοζήτης ἐναντίον ἐνὸς στήλου. Ὁ γέρον οὔτος ἦτο τυφλός. Ὁ Ναδὶρ-Κουλί τὸν ἐπλησίασε καὶ ἤκουσε νὰ ψάλλῃ μετὰ λυπηρὸν ἦχον τοὺς περσικοὺς τούτους στίχους· «Ὁ κόσμος εἶναι ἀληθινὴ γέφυρα, τελείωσε ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἀπερᾶς, πρόσεχε, βαρύνει πᾶν τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ πέρασμα· τὸ κακὸν πανταχόθεν περικυκλώνει τὸ καλὸν καὶ τὸ ἐξαπερᾶ.»

Τὸ ῥητὸν τοῦτο ἔθελξε τὸν Ναδὶρ-Κουλί. Ἦνοιξε τὴν τσέπην του ἔλαβεν ἕν δηνάριον, καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος.

Εὐχαριστῶ σας, καλὲ μου Κύριε, εἶπεν ὃ τυφλὸς ζυγιάζων μετὰ τὴν χεῖρα τὸ χρυσοῦν νόμισμα, καὶ πλησιάζων αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του. Ἄχ! εἶναι ἕν δηνάριον, εἶπεν αὐτὸς μετὰ κραυγὴν χαρᾶς. Καλὲ μου Κύριε, ἔχετε λοιπὸν τοσοῦτον θησαυρὸν, ὥστε μοὶ δίδετε τοιαύτην τύχην; Ἐγὼ ἀκόμη ἐννενηκοντα ἐννέα νομίσματα ὡς τοῦτο, εἶπεν ὃ Ναδὶρ-Κουλί. Ἄχ! καλὲ Κύριε, ἀφήσατέ με νὰ ἐγγίξω τὸ χρυσοῦν σας. Ὅποια εὐτυχία θέλει εἶναι δι' ἐμέ! Ἡ πρώτη τῆς ζωῆς μου. Ἐκατὸν δηνάρια! λέγετε τὴν ἀλήθειαν; ἀφήσατέ με νὰ ἐγγίξω ὅλον τοῦτο τὸ χρυσοῦν. Ὅποια χαρὰ, τίποτες εἰμὴ νὰ τὸ ἐγγίξω μίαν σιγμὴν, μίαν μόνην σιγμὴν! Ὁ καλὸς Ναδὶρ-Κουλί ἔλαβε τὴν τσέπην του καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν ἰσχνὴν χεῖρα τοῦ τυφλοῦ.

—Εἶναι ὅλη μου ἡ οὐσία, αὐτὸς τοῦ εἶπε, λυποῦμαι πολὺ ὅπου δὲν θίναμαι νὰ τὴν διαιρέσω μετὰ σοῦ. Ἡ χεὶρ τοῦ τυφλοῦ μόλις ἤγγιξε τὴν τσέπην εἶχεν ἀποσυρθεῖ καὶ γίνεαι ἀφανὴς εἰς τὰς διπλώσεις ἐνὸς εὐρυχώρου καφτάν.

—Λοιπὸν, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ναδὶρ-Κουλι, τί κάμνεις; ποῦ εἶναι ἡ τσέπη μου;

Ὁ τυφλὸς ἔσρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ παραπνευτικὴν φωνήν·

—«Ὁ κόσμος εἶναι ἀληθινὴ γέφυρα τελείωσε ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἀπερᾶς.»

—Δός μου τὴν τσέπην μου! ἐφώναξεν ὁ Ναδὶρ-Κουλι μετ' ὀργῆς.

—«Πρόσεχε,» ἀπεκρίθη ὁ γέρον ταπεινῶς, «πρόσεχε, βαρύνει πᾶν τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ πέρασμα, τὸ κακὸν πανταχόθεν περικλείει τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀπερᾶ.»

Ἡ χεὶρ τοῦ τυφλοῦ ἔμεινε πάντοτε κεκρυμμένη εἰς τὰς δίπλως τοῦ καφτάν.

—Θέλω τὴν τσέπην μου! εἶπε ὁ Ναδὶρ ὠργισμένος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ γέρον οὐδὲν ἀπεκρίνετο, τοῦ ἤρπασε βιαίως τὸν βραχίονα, καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν.

—Καλοὶ Μουσουλμάνοι, καλοὶ μουσουλμάνοι, ἐκραύγασεν ὁ τυφλὸς, βοήθεια, βοήθεια, ἰδοὺ ἕνας ἄπιστος ὅστις θέλει νὰ μ' ἐκδύσῃ τῶν γενναιοτήτωνσας!

Εἰς τὰς κραυγὰς ταύτας, οἱ διαβάται ἐπρόσρριξαν καὶ ἐσυναθροίσθησαν. Ὁ Ναδὶρ-Κουλι διεμαρτυρήθη περὶ τῆς ἀθωότητός του καὶ ἤθελε νὰ διηγηθῇ τὸ παρελθόν· ἀλλ' ἐκ τοῦ καθουκίου τὸν εἶχον ἀναγνωρίσει διὰ ξένον. Ὁ λαὸς ὑπερασπιζέτο τὸν τυφλὸν καὶ ἐτοιμάζετο νὰ κατατρέξῃ τὸν Ναδὶρ· ἐκ τῶν ὕβρεων ἀπέρασεν ταχέως εἰς τὰς κτυπίας· ὁ Ναδὶρ-Κουλι ἦτον ἤδη ἐρριμμένος, ὅτε οἱ φύλακες τῆς Γεφύρας Λιούφα ἦλθον καὶ ἔθεσαν τέλος τῆς παραχῆς ταύτης.

Ἰπερασπιζόμενος, ὁ Ναδὶρ-Κουλι, εἶχεν ἀφήσει τὸν χαλινὸν τῆς ἡμιόνου του, καὶ ἡ ἡμιόνος τρομάζουσα εἶχε φύγῃ πηλαλῶσα. Ἐτρέξεν εἰς τὸ τέλος τῆς γεφύρας, ἐπέστρεψεν, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ προχώματος, ἐθεώρησεν εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ οὐδὲν εἶδε. Εἶχε χάσει τὴν ἑστέραν τοῦ οὐσιαν. Ὅλη του ἡ τόλμη τὸν παραίτησε. Ἀκουμβήσας ἐναντίον ἐνὸς στήλου, ἐθεώρει μὲ φρίκην τὴν πόλιν ἐκείνην ὅπου εἶχε ἐμῆ τόσον χαρούμενος. Τί ἤθελε γίνεαι ἀνευ χρημάτων, ἀνευ φίλων, αὐτὸς ξένος, χαμένος εἰς τὴν ἄπειρον ἐκείνην πόλιν;

Ἐκάθισεν ἐπὶ τινος βαθμιδος τῆς γεφύρας, καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰς χεῖράς του ἵνα μὴ τὸν ἴδωσι κλαίοντα.

—Ἐπραξα τὸ καλὸν, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἰδοὺ με μεταχειρισμένον ὡς κακοῦργος· ὁ πατήρ μου ἀπέθανε διότι ἔκαμε τὸ καλὸν, ποῦ λοι-

πὸν εἶναι ἡ δικαιοσύνη;

«Ὅ,τι καὶ ἂν τύχῃ, ἔσο πάντοτε σταθερᾶς καρδίας. Ὁ Θεὸς εἶναι μετ' ἐκείνων ὅστις παρατηρεῖ τὸν νόμον.»

Τὰ ῥητὰ ταῦτα τοῦ Μελεβελι τοῦ ἐπέστρεφον εἰς τὴν μνήμην· ἀλλ' ἐνταυτῷ ἠκούοντο οἱ πρῶτοι ἐρεθισμοὶ τῆς πείνης. Ἐρεύνησε δις καὶ τρίς τὸν καφτάν του ἀλλὰ δὲν εὔρε τὸ οὐδέν.

—Ἄχ! εἶπεν, ἂν εἶχα τοῦλάχισον τὴν ἡμιόνον μου, ἀλλ' ἔχασα τὰ πάντα, ποῦ λοιπὸν εἶναι ἡ δικαιοσύνη;

Μικρὸς τις χρεμετισμὸς ἠκούσθη εἰς τὸ πλευρόν του. Ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδε τὴν ἡμιόνον του ἥτις ἔσειε τὴν χαιτὴν τῆς ζύουσα τὴν γῆν μὲ χαροποῖον πόδα.

Ὁ Ναδὶρ ἐλυσμόντησεν ὅλας του τὰς δυσυχίας καὶ δὲν ἐσεκέφθη πλέον εἰμὴ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἡμιόνον του· ἀλλὰ ταχέως ἡ πείνα τὸν ἐκυρίευσε βιαίως. Ἠγάπα πολὺ τὴν ἡμιόνον του, καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν θὰ ἤθελεν ἀπ' αὐτῆς νὰ χωρισθῇ· ἀλλὰ τί ποιητέον; Ἀλλέως, πῶς ἤθελε τὴν ἐρέψῃ; Ἡ ὕστερα αὕτη αἰτία τὸν ἀπεφάσισε. Ἐμπορὸς τις ἐκ Βασσόρας ἦλθε πολὺ ἐγκαίρως καὶ τοῦ ἔθεσεν ἀντίτιμον εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ Ναδὶρ ἀμφόρρεπεν ὀλίγας στιγμὰς, μετὰ ταῦτα τὸ ἐδέχθη.

Ἐλαβε τὰ προσφερθέντα εἰς αὐτὸν χρήματα, τὰ ἐφύλαξεν εἰς τὸν καφτάν του, καὶ δὲν ἐβάσταξεν εἰμὴ τὰ λεπτὰ νομίσματα ἵνα ἀγοράσῃ φοινίκια καὶ ὑπόμηλα, ἐν χειμωνικὸν καὶ ὀλίγον πάγος ἔκαμαν ἐντελὲς τὸ πρόγευμα τοῦτο, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ναδὶρ-Κουλι τὰ μέγιστα εὐηρησθήη. Ὅλη του ἡ τόλμη τοῦ εἶχεν ἐπισρέψῃ· ἡ πόλις τοῦ ἐφαίνετο μεγαλοπρεπῆς καὶ τὰ ῥητὰ τοῦ Μελεβελι μεγάλης ὠραιότητος.

Ἦλθε τότε καὶ ἐκάθισε τινὰ βήματα ἀπὸ τὸν τυφλὸν, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε χάσει ἐκ τῆς ὁράσεως. Ὁ ψωμοζήτητης ἔψαλλε πάντοτε τοὺς περσικοὺς ἐκείνους στίχους, καὶ δὲν διεκόπτετο εἰμὴ εἰς τὸ φθάσιμον ἄλλου τινος τυφλοῦ, ὅστις ἤρχετο καὶ τοῦ ὁμίλει εἰς τὸ ὠτίον, ἐγέλα μὲ αὐτὸν καὶ ἐπαναλάμβανε ψάλλων.

Ὁ Ναδὶρ-Κουλι παρετήρει ὅλους αὐτοῦ τοὺς πηγαινερχομούς. Εἶχε καθίσει ἐπὶ τῶν πετρῶν του ἐναντίον ἐνὸς στήλου, καὶ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐπαγρύπνει τὸν τυφλὸν του, καὶ δὲν ἔχανεν οὐδὲν τῶν κινήματων του.

Ἡ ἡμέρα ἀπέρασεν οὕτως. Ὀλίγον πρὶν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ὁ τυφλὸς ἐσηκώθη, ἐδίπλωσε τὸν τάπητά του, καὶ ἐμῆκεν εἰς τὸ πέρασμα τῆς γεφύρας. Ὁ Ναδὶρ-Κουλι ἐσηκώθη καὶ τὸν ἠκολούθησε.

Αὐτοὶ κατέβαιναν ὁμοῦ τὴν κλίμακα καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὰ ἀριστερὰ διὰ νὰ ἔμβωσιν εἰς τὸ Δάρ-βήκ. Ὁ Ναδὶρ-Κουλι δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ νὰ θαυμάζῃ τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην εἴσοδον, τὰς πλατεῖς

αὐτῆς σωλήνας, τὰς πηγὰς τῆς, τὰ κλειθρὰ τῆς, καὶ τὰ ὀγκώδη αὐτῆς ἄνθη.
 Ἄφου ἐκαθαρίσθησαν εἰς τὸ τζαμίον τοῦ Οὐσὲν, ἐμβῆκαν εἰς τὸ βασιλικὸν περιβόλιον. Εἰς τὸ τέλος τοῦ περιβολίου τούτου ἐπὶ τινος πρασινάδος ἦτον τριανταφυλλέα τῆς Κίνας μεγάλη ὡς φοινικία. Ὁ τυφλὸς ὑπῆγε καὶ ἄπλωσε τὸν τάπητά του ἐπὶ τῆς πρασινάδος ταύτης, ἔσεισε τὸν θάμνον, ἐποίησε κλίνην ῥόδων, μετὰ ταῦτα ἀνεπαύθη καὶ ἐτέθη ν' ἀναπνέη τὸν ἄερα τῆς ἐσπέρας μὲ ἐκείνην τὴν γαληνιαίαν χαρὰν ἀνδρὸς ὅσας καλὰ ἐξώδευσε τὴν ἡμέραν του. Ὁ Ναδὶρ-Κουλι ἠγάπη τα μέγιστα τὴν εὐωδίαν τῶν ῥόδων, ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ἤρχισε ν' ἀδημονῆ θέλων ὅτι ὁ τυφλὸς δὲν ἐσηκόνετο. Τέλος πάντων ὁ ψωμοζήτητης ἀνετέθη εἰς δρόμον. Ἦθελεν εἶπη τις ὅτι τὸ ἐκατάλαβεν πῶς τὸν ἀκολουθοῦσε, καὶ ὅτι εὐαρεστεῖτο νὰ κουράζη τὸν πνευματώδη αὐτοῦ σύντροφον· ἐσαμάτιζεν εἰς ὅλας τὰς ἀγορὰς, περιεπάτει εἰς ὅλας τὰς πλατείας, διευθύνετο πρὸς τὰς μακρυτέρας ὁδοὺς, αἱ ὁδοὶ διεδέχοντο τὰς ὁδοὺς, αἱ πλατεῖαι τὰ σταυρώματα τῶν ὁδῶν, καὶ ὁ τυφλὸς ἐξακολουθοῦσε πάντοτε τὸν δρόμον του. Ὁ Ναδὶρ τὸν ἠκολοῦθει μηχανικῶς καὶ τοσοῦτος ἦτον ὁ κόπος του ὥστε διαπερῶν τὸν Μειδάν-Σκαχί, περὶ τοῦ ὁποίου τῷ εἶχον διηγηθεῖ τόσα θυμασία, δὲν ἐσήκωσεν οὔτε τὴν κεφαλὴν.

Τέλος, μετὰ τέσσαρας ὥρας περιπάτου, ἔφθασαν διὰ μεμακρυσμένης ὁδοῦ, εἰς μέγαν οἶκον καταγῆς, μὲ μεγάλα σπάνια παράθυρα καὶ θεμέλιον εἰς τὴν ἄκρην μιᾶς πλατείας ἀρκετὰ εὐρυχώρου. Ὁ τυφλὸς ἔλαβε κλειδιά τινα ἐκ τοῦ πύλου του, καὶ ἤνοιξε χαμηλὴν τινα θύραν.

Ὁ Ναδὶρ-Κουλι ἐμβῆκεν ἐπιδεξιῶς, ἔκλεισε τὰς κρηπίδας του, καὶ ἀνέβη ὀπισθέν του, ἄνευ ταραχῆς, ἕως εἰς ἐπιμήκη τινα καὶ στενὴν δίοδον. Ὁ τυφλὸς ἔλαβε δευτέραν κλειδίαν ἐκ τοῦ πύλου του καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης του· ὁ Ναδὶρ ἐμβῆκε μαζὺ του εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην, καθὼς εἶχεν ἔμβει εἰς τὸν οἶκον.

Ὁ ψωμοζήτητης ἔκλεισε πάλιν τὴν θύραν μὲ φροντίδα καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν πτερνῶν του, ἀφου καλὰ ἐβεβαιώθη, ψηλαφῶντας, ὅτι ἦτο μόνος.

(ἀκολουθεῖ.)

Λύσις τοῦ 1 Αἰνίγματος.

ΕΡΩΣ—ΚΑΙΡΟΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ 2.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης
 Κατωτέρων πάντων εἶμαι,
 Ἄνδ' ἐν γράμμα μου τραβίξης
 Εἰς τ' ἀνώτερ' γῶ κείμαι.

Ἄν δὲ πάλιν ἓνα γράμμα
 Ἀπ' ἀρχὴν μου ἀφαιρέσης,
 Τότε πάλιν ἐν τῷ ἅμα
 Ζῶον ὄν μὴ τ' ἀναιρέσης.

Δύγουστινος Λεβαθουπόπουλος.